

Като обобщение ще съпоставя основните характеристики на учителите в сегрегирани училища и на ромските младежи, за да се видят позициите по-прегледно. И така, учителите са:

- без професионална мотивация за работа именно с деца от ромската етническа група;
- лишени от властови ресурс, с който да контролират децата;
- от друга етническа група (не тази на учениците им);
- с очаквания към децата да бъдат като всички други;
- дълбоко разочаровани, че децата не са като всички други;
- неспособни да се преборят с „нежеланието“ на децата да учат.

Характеристиките не са равностойни – някои са зависими едни от други. Все пак от чисто човешка гледна точка е хубаво да се каже, че и на учителите никак, ама никак не им е лесно, и най-вероятно, в ситуацията, в която са поставени, очевидните всекидневни решения са две: или напускаш, или се примиряваш, че няма как да промениш нещата, и си затваряш очите.

От своя страна младите роми:

- не ценят особено кварталните си училища, съответно
- не спазват формалните правила, които училището налага.

Извеждането на тези характеристики доказва основната хипотеза, че в сегрегираните училища децата **не** се чувстват зависими от учителите си, а учителите нямат на разположение адекватен властови ресурс, с който да контролират децата. Въпреки това не бива да се забравя, че постепенно образованието започва да се появява като необходимост за ромите, макар и след като са престанали да учат и са се сблъскали с реалностите на трудовия пазар извън кварталите си.

И така – учителите не могат да наложат на децата правилата и нормите на училищната институция такива, каквито ги разбират, защото властовата позиция на учителите в училищата с деца от български произход е основана на задъл-